మొదటి సినిమా

సతీష్ కాశెట్టి

తెలుగు సినిమా రంగం చాలా విచిత్రమైంది. ఎప్పటి కప్పుడు కొత్త నీరు వొచ్చి పాతనీరుని పక్కకి నెట్టేస్తుంది. సినిమాల్లో, అందునా ముఖ్యంగా దర్శకత్వ శాఖలోకి ప్రవేశించాలంటే, చాలా చిన్న వయసునుంచే ప్రయత్నాలు చేస్తూ ఉండాలి. లేకపోతే సినిమా దర్శకత్వం అసాధ్యం - ఇవన్నీ అందరూ అనుకునే మాటలు. చాలా వరకూ వాస్తవం కూడా. ఐతే చేసే పనిలో ఏకాగ్రత, క్రమశిక్షణ, అంకితభావం ఉంటే ఎప్పుడైనా ఏదైనా సాధించవచ్చు అని నమ్మి ఆచరించే సతీష్‌గారు తన సినిమా దర్శకత్వ ప్రయాణాన్ని విభిన్నంగా మొదలుపెట్టారు. ఏళ్ళ తరబడి అసిస్టెంటుగా, అసోసియేట్‌గా పనిచెయ్యకుండానే నేరుగా తన 49వ యేట మొట్టమొదటి సినిమాకి దర్శకత్వం వహించారు. అంతే కాదు మొదటి సినిమాకే జాతీయస్థాయి బహుమతిని (ప్రాంతీయ చిత్రంగా కాదు. సరాసరి జాతీయస్థాయిలోనే) అందుకున్నారు. రెండో సినిమా కె.విశ్వనాథ్ గారి శైలిని గుర్తుకు తెచ్చిందని విమర్శకులందరితో మంచి ప్రశంసలు అందుకున్నారు. 'హోప్','కలవరమాయే మదిలో' చిత్రలతో తెలుగు సినిమా రంగంలో తనకంటూ ఒక గుర్తింపుని తెచ్చుకున్న **సతీష్ కాశెట్టిగా** అందరికీ తెలిసిన కె.సత్యనారాయణ గారి మొదటి సినిమా అనుభవాలు ఈ నెల 'మొదటి సినిమా' లో మీకోసం ప్రత్యేకంగా..

నేను పుట్టింది, పెరిగింది, చదువుకున్నదీ, వ్యాపారాలు చేసింది, సినిమా రంగ ప్రవేశం చేసిందీ..అంతా హైదరాబాదులోనే. మా నాన్న రామయ్య గారిది హైదరాబాదు. అమ్మ ఆగమ్మ గారిది వరంగల్. నలుగురు అన్నదమ్ములలో నేను రెండో వాడిని. చిన్నప్పటి నుంచీ ఉండేది బేగం పేటలోనే. నాన్నగారు చాలా చిరుద్యోగిగా కుటుంబ భారాన్ని మోయడం మొదలుపెట్టారు. ఓ ఎలెక్ట్రికల్ కంపెనీలో చిన్న హెల్పర్‌గా ఉద్యోగాన్ని మొదలుపెట్టి అదే కంపెనీకి జనరల్ మేనేజర్ స్థాయి వరకూ ఎదిగారు. జనరల్ మేనేజర్‌గా ఉండగానే ఆ ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి సొంతంగా వ్యాపారం మొదలుపెట్టారు.. వాటర్ మేనేజ్మెంట్ ప్రోజెక్టులో స్పెషలైజ్ చేసి హైదరాబాద్ మెట్రో వాటర్ వర్క్సలో గ్రేడ్ 1 కాంట్రాక్టర్‌గా చాలా పెద్ద పెద్ద ప్రోజెక్టులు చేశారు. ఇతర రాష్ట్రాల్లో కూడా కాంట్రాక్టులు చేసేవారు. ఆయన బిజినెస్‌లో ఒక్కో మెట్టే ఎదుగుతుంటే మా జీవన శైలిలో కూడా కొంచెం కొంచెం సౌకర్యాలు చోటు చేసుకోవడం మొదలుపెట్టాయి.

చిన్నప్పుడు ఆర్థిక ఇబ్బందుల దృష్ట్యా నన్ను తెలుగుమీడియం వీధి బడికి పంపించారు. నాన్న

గారికి కొంచెం స్థోమత వచ్చాక నన్ను కాన్వెంటుకి పంపారు. ఐతే ఇంగ్లీషు రాదని చెప్పి ఆ స్కూల్లో రెండు క్లాసులు తక్కువచేసి తీసుకున్నారు..! మెథడిస్ట్ స్కూల్లో పదో తరగతి వరకూ, తర్వాత న్యూ సైన్స్‌కాలేజీలో బి.కామ్ పూర్తి చేశాను.

హైస్కూల్లో ఉండగా పెయింటింగ్స్ బాగా వేసేవాడిని. తొమ్మిదో తరగతి వరకూ పెయింటింగ్ పోటీల్లో చాలా బహుమతులు కూడా గెలుచుకున్నాను. ఇంటర్మీడియట్, కాలేజీ స్థాయిలో ఫొటోగ్రఫీ అంటే ఎక్కువ ఇంట్రెస్టు ఉండేది. కెమేరాతో చాలా ప్రయోగాలు చేసాను. చిన్నతనంలో సినిమాలు చూడ్డం చాలా తక్కువ. ఇంటర్మీడియట్‌కి వచ్చే దాకా నాలుగైదు సినిమాలకంటే ఎక్కువ చూసి ఉండను. కాలేజీకి వచ్చాక బాగానే సినిమాలు చూసేవాడిని. అప్పుడే అనిపించేది సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలనీ, దర్శకత్వం వైపు ప్రయత్నించాలనీ. ఐతే దానికి అవసరమైన నేపథ్యం ఏమీ లేదు. మా కుటుంబంలో కూడా ఎవరికీ ఈ రంగం గురించి అవగాహన లేకపోవడంతో, ఈ అంశం గురించి వాళ్ళతో చర్చించడానికి కూడా నేను ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

డిగ్రీ ఐపోయాక నాన్నగారి పనుల్లోనే నేనూ యాక్టివ్‌గా ఉండేవాడిని. చాలా సంవత్సరాలు అలాగే మెట్రో వాటర్ వర్క్స్ కాంట్రాక్టులతో గడిచాయి. 1990 ప్రాంతాలకి బిజినెస్ తగ్గుముఖం పట్టింది. హైదరాబాదు మున్సిపాలిటీ పరిపాలనా విధానంలో వచ్చిన మార్పుల వల్ల ఆ బిజినెస్ దెబ్బతినబోతోందని ముందుగానే ఊహించాను. 1993-94 ప్రాంతాల్లో అందులోంచి బయటికి వచ్చి బ్లేజ్ ఎడ్వర్టైజ్‌మెంట్ సంస్థలో మేనేజర్‌గా చేరాను. కస్టమర్స్‌ని కలిసి వాళ్ళ ప్రకటన అవసరాలు తెలుసుకుని అందుకు అనుగుణంగా ప్రకటనలు చేయించడం, పెద్ద ఎక్జిబిషన్స్‌లో స్టాల్స్ డిజైన్ చేయడం.. ఇలాంటివన్నీ చేసేవాడిని. చిన్నప్పుడు అలవాటు ఉండిన పెయింటింగ్, శిల్పకళా అనుభవాలు అప్పుడు ఉపయోగ పడ్డాయి. కొన్నాళ్ళ తర్వాత బిజినెస్ లైన్ మారాలనిపించింది.

ఏ పని చేస్తున్నా సినిమాల్లోకి వెళ్ళాలన్న ఆలోచన ఒకవైపు నాలో కొనసాగుతూనే ఉంది. కానీ ఆ వయసులో మళ్ళీ ఎవరి వద్దకన్నా వెళ్ళి అసిస్టెంట్‌గా చెయ్యడం అంటే కష్టం. అందుకే సినిమా రంగానికి కాస్త దగ్గర చేసే బిజినెస్ కమ్ హాబీ ఐతే బావుంటుందని ఫేషన్ ఫొటోగ్రఫీని ఎంచుకున్నాను. బంజారా హిల్స్‌లో ఒక షాపు తీసుకుని కెమేరాలు కొన్నాను. రెండు నెలలపాటు వాటి సాంకేతిక వివరాలనీ అందులోని ట్రిక్స్‌నీ పూర్తిగా నేర్చుకున్నాను. చాలా పుస్తకాలు చదివాను. ఇంక సహజంగా ఆర్టిస్టిక్ ఐ ఎలానూ ఉంది. ఆ ధైర్యంతో ఫేషన్ ఫొటోగ్రఫీలో ముందడుగు వేశాను. మంచి పేరు వచ్చింది. నేను ప్రొఫైల్స్ చేసిన వారందరూ తొందరలోనే పెద్దపెద్ద స్థాయికి చేరుకున్నారు. వాళ్ళల్లో మిస్. ఇండియాగా ఎన్నికైన దియామిర్జా కూడా ఒకరు. ఈ ప్రొఫెషన్‌లో సినిమా వాళ్ళు చాలా మంది పరిచయమయ్యారు. గౌరవప్రదమైన వృత్తిగా దాన్ని కొనసాగించాను. అలా కొన్నేళ్ళు సాగింది..

అప్పటికే జెమిని టి.వి.లో కార్యక్రమాలు చేసే జి.కె.మోహన్ గారు మంచి మిత్రులు. నేను ఫేషన్ ఫొటోగ్రఫీనుంచీ బయటికి వస్తున్నానని చెప్పగానే "ఐతే నాతో కలిసి ఈవెంట్ మేనేజ్‌మెంట్ వ్యవహారాలు చూడరాదూ..?" అని ఆహ్వానించారు. నాకు అది బాగా నచ్చింది. సినిమా రంగానికి దగ్గరవడంలో మరో అడుగు ముందుకి చేసినట్లుందని 'సరే' అన్నాను. జెమిని కిరణ్‌గారు 20 ఏళ్ళుగా నాకు పరిచయం. అది కూడా నేను కొత్త ప్రొఫెషన్ లోకి ప్రవేశించడానికి దోహదం చేసింది. అలా జెమిని టి.వి. కోసం మొదటిసారిగా నేను చేసిన ఈవెంట్ 'ఇంద్ర' ఆడియో ఫంక్షన్. అతి పెద్ద ఈవెంట్, విశాఖపట్నంలో ఆర్. పి.పట్నాయక్ గారి సంగీత విభావరి. 4 లక్షలమంది హాజరైన ఆ ఈవెంట్‌ని ఎక్కడ ఏ ఇబ్బందీ రాకుండా ఏర్పాట్లు చెయ్యడంతో నాకు మంచి పేరు వచ్చింది. 2002-2004 రెండేళ్ళలో జెమిని టి.వి. కోసం చాలా ఈవెంట్స్ చేశాను. నిమ్మకూరులో జరిగిన 'ఆంధ్రావాలా' ఆడియో రిలీజ్ దాకా దాదాపు 70-90 షోస్‌కి

ఈవెంట్ మేనేజ్‌మెంట్ చేశాను. 'ఆంధ్రా వాలా' ఫంక్షన్ కోసం హెలికాప్టర్, 70 బస్సులు, మూడు రైళ్ళలో అంతా నిమ్మకూరు తరలి వెళ్ళడంలో మా ప్లానింగ్ చాలా ఉపయోగపడింది. ఆ ప్రొఫెషన్‌లో నేను చివరిసారిగా చేసిన ఫంక్షన్ 'అంజి' సినిమా హెక్సా ప్లాటినమ్ డిస్క్ ఫంక్షన్..

మధ్యలో ఒకసారి 'కలిసుందాం..రా' సినిమాకి ప్రి-ప్రొడక్షన్ యాక్టివిటీస్‌లో కూడా పాల్గొన్నాను. ఈ ఈవెంట్ మేనేజ్‌మెంట్ పనుల్లో చాలా మంది సినిమా పరిశ్రమకి చెందిన వాళ్ళతో స్నేహం ఏర్పడింది. మధ్యలో జెమిని జి.కె.మోహన్ గారి ద్వారా అమెరికాలో నిర్మించబడిన 'ప్రేమాయ నమః' చిత్రానికి ఎక్జిక్యూటివ్ ప్రొడ్యూసర్‌గా పనిచేసే అవకాశమొచ్చింది.

ఈవెంట్ మేనేజ్‌మెంట్‌కి స్వస్తి చెప్పి 2004 ప్రాంతాల్లో ఇంక సొంతంగా సినిమా దర్శకత్వంకోసం ప్రయత్నాలు మొదలుపెట్టాలనిపించింది. ఈ విషయాన్ని జెమిని టివి. కిరణ్ గారికి, మోహన్ గారికి చెప్పినప్పుడు వాళ్ళు ప్రోత్సహించడమే కాక పబ్లిసిటీ వగైరా అంశాల్లో తమ పూర్తి సహకారాన్ని అందిస్తామని చెప్పారు.

ఆ రోజుల్లోనే మా అమ్మాయిని ఒక కార్పొరేట్ రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలో చేర్పించడానికి తీసుకెళ్ళాను. అక్కడ చేర్పించిన మొదటి వారంలోనే ఒక వార్త చెప్పింది. తన సీనియర్ అమ్మాయి ఒకామె ఆత్మహత్య చేసుకుందట. కారణం చదువుల ఒత్తిడి..!! ఆ విషయం నన్ను తీవ్రంగా కదిలించింది. అదే అంశం మీద ఒక కథ తయారు చేసుకుని సినిమా స్క్రిప్టు కూడా సిద్ధం చేసుకున్నాను. అంతవరకూ సినిమా వాళ్ళతో స్నేహం, సినిమా నిర్మాణం గురించి తెలుసుకోవడమే తప్ప ఇలా స్క్రిప్టు వ్రాయడం అనేది అస్సలు తెలీదు. నేను ముందునుంచీ అడుపెట్టిన ప్రతిరంగం లాగానే స్క్రిప్టు రైటింగ్ కూడా సొంతంగా నేర్చుకున్నదే అది వ్రాయడానికి ముందుగా చాలా పుస్తకాలు చదివాను. వాటిల్లోని ముఖ్యమైన అంశాలన్నింటినీ ఒక చోట వ్రాసుకున్నాను. వాటి ఆధారంగా సినిమా స్క్రిప్టు రెడీ చేసుకున్నాను.

తర్వాతి దశ నిర్మాతని చూడ్డం లేదా హీరోని పట్టుకోవడం. అప్పుడప్పుడే పైకి వస్తున్న ఒక వర్ధమాన నటుడ్ని ఎప్రోచ్ అయ్యాను. తను ఒప్పుకున్నాడు. నిర్మాతని వెదికే ప్రయత్నాల్లో ఉండగా అతని సినిమా మరొకటి రిలీజ్ ఐ సూపర్ హిట్ ఐంది. దాంతో తన రెమ్యునరేషన్ పెంచేశాడు. ఆ బడ్జెట్‌తో నా స్క్రిప్టు వర్క్ కాదనిపించింది. అంత డబ్బు పెడితే పెద్ద హీరోనే చూడొచ్చు కదా అని ఆ కోణంలో ప్రయత్నించడం మొదలుపెట్టాను. కథ అదే, నెరేషన్ మాత్రం పెద్ద హీరోకి నప్పేలా మార్చి వ్రాసుకున్నాను. ఆ ప్రయత్నాలూ ఫలించలేదు. ఒకరిదగ్గర చేతులు కట్టుకుని నిల్చోవడం కానీ ఎప్పాయింట్ మెంట్ కోసం పడిగాపులు పడడం కానీ ఇష్టం లేదు. నాకున్న పరిచయాల మూలంగా అలాంటి పనులు చెయ్యలేను. ఎవర్ని కలవాలన్నా సమాన హోదా, గౌరవంతో కలవాలనుకునే వాడిని. సో..పెద్ద హీరోలకోసం చేసిన ప్రయత్నాలూ కుదరలేదు. నేననుకున్న సబ్జెక్టుకి దీన్ని కమ్మర్షియల్ సినిమా కంటే ఎక్స్‌పెరిమెంటల్ సినిమాగా తీస్తే బావుంటుందనిపించింది. మళ్ళీ స్క్రిప్టుని తిరగరాశాను.

అలా తయారైందే 'హోప్' చిత్ర కథా, కథనం. చిన్న సినిమా ఐనా ఏదో ఒక ప్రత్యేకత ఉండాలి. కీలకమైన పాత్రకి తెలుగువారందరూ గుర్తుపట్టగలిగి, అంతవరకూ వెండితెరమీద కనిపించని ప్రముఖుడ్ని తీసుకుంటే బావుంటుందనిపించింది. అలా నా ఆలోచనల్లోకి వచ్చిన వారే శ్రీ రామానాయుడు గారు. అంతవరకూ ఆయన ఫుల్ లెంగ్త్ సినిమాల్లో చెయ్యలేదు. ఆయన్ని అడగడానికి ముందుగా నిర్మాత పోలిచెర్ల హరనాథ్ గారిని కలుసుకున్నాను. ఆయన నాకు 'ప్రేమాయ నమః' రోజుల్నుంచీ

పరిచయం. ఆ సినిమాకి ఆయనే నిర్మాత. అమెరికా నుంచీ ఆయన తిరుపతి వచ్చిన సమయంలో నేను అక్కడికి వెళ్ళి కలుసుకున్నాను.

డా.హరనాథ్ గారికి మూడు ఫైళ్ళు ఇచ్చాను. మొదటిది పూర్తి స్క్రిప్టు, రెండోది బడ్జెట్ అంచనాలు. మూడోది ఈ సినిమా ద్వారా నేను ఖచ్చితంగా సాధిస్తానన్న హామీ. ఈ హామీ లోనే నేషనల్ అవార్డు, రామానాయుడు ప్రధాన పాత్రధారి అన్న విషయాలు కూడ చేర్చాను. 'రామానాయుడు గారిని తారగణంలోకి చేర్చగలిగితే గ్యారంటీగా నేనే నిర్మాతని 'అని హామీ ఇచ్చారు.

అప్పటికే సురేష్ బాబు గారితో నాకు పరిచయం ఉంది. రామానాయుడు గారిని అప్పుడప్పుడూ దూరంగా చూడడమే కానీ ఎప్పుడూ ప్రత్యక్షంగా కలుసుకుని మాట్లాడిన సందర్భాలు లేవు. 'హోప్' సినిమా కోసమని అప్పాయింట్‌మెంట్ తీసుకున్నాను. చేతిలో స్క్రిప్టుతో నన్ను చూడగానే సినిమా నిర్మాణం ప్రపోజల్ కోసం వచ్చాననుకున్నారాయాన. ఆయన్ని నటుడిగా అడగడానికి వచ్చానని చెప్పగానే నన్ను డిస్కరేజ్ చేశారు. ' ఇంతవరకూ ఏవో చిన్న చిన్న వేషాలు వేశాను కానీ మీరేమో ఫుల్ లెంగ్త్ పాత్ర అంటున్నారు. వేరే ఎవరినైనా చూసుకుంటే మంచిది ' అన్నారు. ఐనా 'ఒక్కసారి కథ వినండి' అని ఒప్పించాను. కథ చెప్పాను. అరగంట అనుకున్నది రెండు గంటలపాటు నెరేట్ చేశాను. కథ చెప్పడం పూర్తయ్యాక రామానాయుడు గారు కొద్ది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు. "సతీష్ ఈ సినిమా నేను చేస్తున్నాను.." అన్నారు!!.

అలా మొదలైంది నా మొదటి సినిమా 'హోప్'. 2005 అక్టోబర్ ప్రాంతాల్లో షూటింగ్ మొదలుపెట్టాం. మొదటి కొద్ది రోజులూ కొంచెం కొత్తగా అనిపించినా త్వరలోనే సర్దుకున్నాను. మొట్టమొదటి రోజు షూటింగ్ అయ్యేసరికి ఇండస్ట్రీలో అందరికీ తెలిసిపోయింది 'రామనాయుడు గారు ఫుల్ లెంగ్త్ రోల్ చేస్తున్నారు' అని. ప్రముఖ దర్శకులు రాఘవేంద్రరావు గారు స్టూడియోకి వచ్చారు నన్నాయన చనువుగా 'సత్యం' అని పిలుస్తారు. 'సత్యం.. రామానాయుడు గారితో ఫుల్ లెంగ్త్ మూవీ అంటున్నావ్.. జాగ్రత్తగా చెయ్యి..ఆల్ ది బెస్ట్' అన్నారు.

మొత్తం 18 రోజుల్లో షూటింగ్ పూర్తిచేసేశాను. 18,000 అడుగుల ఫిల్మ్ మాత్రమే ఎక్స్‌పోజ్ చేశాము. 105 నిమిషాల సినిమా ఫైనల్ ప్రోడక్టు 10,000 అడుగులు వచ్చింది. మొదటి సినిమానే ఐనా అంత ఎఫిషియెంట్‌గా షూట్ చెయ్యగలిగాము.

ఈ సినిమాకి ఇళయరాజాగారి రీ-రికార్డింగ్ హైలైటే కాక ఆయనతో పనిచేయడం మరపురాని అనుభవం. ఆయనొక నడిచే సంగీత సరస్వతి. ఆయన పనిచేసే విధానం, క్రమ శిక్షణ నుంచీ నేర్చుకోవాల్సింది చాల ఉంది. తర్వాత ఎన్ని సినిమాలు తీసినా ఇళయరాజా గారితో పనిచేసిన అనుభవం మాత్రం ప్రత్యేకంగా మిగిలిపోతుంది.

'హోప్' మొదటి కాపీ రాగానే ప్రి-వ్యూ వేశాము. రామానాయుడు గారు, నేను, మిత్రుడు కెమేరామేన్ శరత్, జెమిని కిరణ్ గారు, జి.కె.మోహన్ గారు మేము ఐదుగురమే వున్నాం. సినిమా అయ్యాక చాలా సేపు రామానాయుడుగారు మాట్లాడలేక పోయారు. రాత్రి 10.30కి ఫోన్ చేశారు. ఏమంటారో అనుకున్నాను. "సతీష్. సినిమా చాలా బాగా తీశావు. చూసిన వాళ్ళందరినీ ఆలోచింపచేస్తుంది. రేపు పొద్దున్నే ఇంకో షో వేస్తావా, మా కుటుంబ సభ్యులంతా చూస్తామంటున్నారు?"అన్నారు. మర్నాడు సురేష్‌గారు, వెంకటేష్ గారు, మిగతా కుటుంబ సభ్యులంతా కలిసి చూశారు. వాళ్ళ అభినందనలు నాకు తొలివిజయం.

సినిమాని 2006 అగస్టు, సెప్టెంబర్ ప్రాంతాల్లో చాలా ప్రి-వ్యూలు వేసి అన్ని రకాల ప్రేక్షకులకి చూపించాము. థియేటర్ రిలీజ్ కూడ జరిగింది కానీ అదే సమయంలో 'బాస్', 'స్టాలిన్' లాంటి పెద్ద సినిమాలు కూడా విడుదల అవడంతో వారం మించి థియేటర్లలో ఉండలేదు. ఐనా విమర్శకుల ప్రసంశలు చాలా వచ్చాయి. 'హోప్ 'కి 2007 సంవత్సరానికి గాను జాతీయ స్థాయిలో సాంఘిక సమస్యల మీద తీసిన ఉత్తమ చిత్రంగా కేంద్ర ప్రభుత్వంనుంచీ బహుమతి నందుకుంది. ఆవిధంగా, సినిమా మొదలుపెట్టడానికి ముందే, నిర్మాతగారికి ఇచ్చిన వాగ్దానాన్ని నిలబెట్టుకోగలిగాను.

ఇదీ నా మొదటి సినిమా అనుభవం..జ్ఞాపకాలు..!

తర్వాత వచ్చిన 'కలవరమయే మదిలో' చిత్రాన్ని అభిమానించిన ప్రేక్షకులందరికీ నా ధన్యవాదాలు. త్వరలోనే మరో మంచి సినిమాతో మీ ముందుకి వస్తాను..

ఇంటర్వ్యూ: కిరణ్‌ప్రభ